

да се наситишъ . . . но азъ пакъ ще пия — и той му се изсмѣ, като подрѣнка многото дребни пари въ джоба.

Димо го отмина съ огорчение въ душата си; нали му е братъ, все си мислѣше какъ да го поправи.

Минаха три години и Димо пропи всичкитѣ си пари. Тръгна вече окжсанъ, босъ и гологлавъ по улицитѣ да проси. Смѣеха се хората съ него; насъсхваха го съ кучетата си и така го прогонваха.

И една вечеръ похлопа на братовата си кѣща.

— Кой е? — се чу гласъ отвѣтрѣ.

— Азъ съмъ, братко.

— Ти ли си? — стана Димо и му отвори широко вратата.

Дило стоеше на прага неподвиженъ съ наведена глава, срамъ го бѣше да погледне братъ си.

— Влѣзъ де — кротко го подкани Димо — и кажи какво има?

— Идвамъ да поговоря братски съ тебе

— Може. Седни де. Навѣрно си гладенъ? . . . Я момчета, донѣсете хлѣбъ и ядене тука.

— Знаешъ ли, чакъ сега видѣхъ, че ти си билъ правъ. Ти пестѣше стотинка по стотинка още отъ малкъ, като дете. Запази си имота, утрои го дори . . . А азъ го разпилѣхъ съ другари по кръчмитѣ. Сега станахъ за присмѣхъ на децата. Кучетата ме лаятъ и не ме оставятъ на мира по улицитѣ. До като имахъ, услужвахъ на мнозина и тѣ ме уважаваха, но сега, като останахъ безъ стотинка, всички се отдръпнаха, не ме поглеждатъ. . . — и той заплака.

Ил. Петровъ